Dosarul penal nr. 1r-453/26 Judecătoria Drochia sediul Rîșcani
/1-24146885-03-1r-21052026/ Judecător: Sergiu Godorogea

D E C I Z I E
În numele Legii

16 iunie 2026 mun. Bălţi

Colegiul penal al Curții de Apel Nord

În componența:
Președintele completului Ion Talpa
Judecători Cristina Prisacari, Ecaterina Arseni

a judecat în ordine de recurs, fără participarea părților, recursul **inculpatului Darie Ruslan,** declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani din 29.04.2026, pe cauza penală de învinuire a lui:

> **Darie Ruslan** ***** – născut la *****, IDNP *****, originar din *****, domiciliat în *****, cetățean al Republicii Moldova, studii superioare, supus serviciului militar, căsătorit, un copil minor la întreținere, angajat în funcție de administrator la Întreprinderea Municipală în cadrul Primăriei Chișinău, nu stă la evidența medicului psihiatru și narcolog, fără antecedente penale.

În comiterea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(1) Cod penal.

Cauza a fost examinată în procedură generală și s-a aflat în procedură de examinare:

- *instanța de fond: 20.12.2024- 29.04.2026.*
- *instanța de recurs: 21.05.2026- 16.06.2026.*

Pentru a se expune pe marginea recursului declarat, Colegiul,-

C O N S T A T Ă:

Prin sentința Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani din 29.04.2026, Darie Ruslan *****, născut la data de *****, a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (1) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 (două sute patruzeci) ore, cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport. Termenul de executare a pedepsei în privința lui Darie Ruslan ***** s-a dispus a fi calculat din momentul rămânerii definitive a prezentei sentințe. În temeiul art. art. 67 alin. (2^2)

din Codul penal, Darie Ruslan ***** a semnat un angajament prin care se obligă să se prezinte, în termen de 5 (cinci) zile de la momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, la organul de probațiune în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul.

A fost informat Darie Ruslan *****, că în baza art. 67 alin. (3) din Codul penal, în caz de eschivare cu rea-voință de la munca neremunerată în folosul comunității, pedeapsa se înlocuiește cu închisoare, calculându-se o zi de închisoare pentru 4 (patru) ore de muncă neremunerată în folosul comunității, iar în acest caz, termenul închisorii poate fi mai mic de 3 (trei) luni.

Controlul asupra comportării şi executării de către Darie Ruslan ***** a pedepsei stabilite prin prezenta sentință, s-a pus în obligația organului de probațiune din raza teritorială a domiciliului acestuia.

Până la data când sentința va deveni definitivă, s-a aplicat în privinţa lui Darie Ruslan ***** măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi ţara.

A fost obligat Darie Ruslan *****, născut la *****, să remită permisul de conducere cu nr. 169402002 eliberat la data de 29 noiembrie 2016 conform categoriei corespunzătoare „B”, care se păstrează la acesta, către I.P. „Agenția Servicii Publice”, pentru anularea acestuia, în termen de 10 zile din momentul rămânerii definitive a prezentei sentințe.

I s-a explicat lui Darie Ruslan ***** că, conform prevederilor relevante ale art. 651 alin. (3) din Codul penal, permisul de conducere poate fi redobândit ulterior, în modul stabilit de lege. Instanța de fond s-a expus asupra cheltuielilor judiciare și asupra sorții corpurilor delicte.

Potrivit sentinței, instanța a reținut, că Darie Ruslan *****, la 18 august 2024, aproximativ la ora 02:10, deținând permisul de conducere nr. 169402002, eliberat la 29.11.2016, ce-i permite conducerea mijloacelor de transport de categoria „B”, fiind în stare de ebrietate alcoolică, care reprezintă o stare de dereglare psihofuncţională a organismului, survenită în urma consumului de alcool, conștientizând caracterul social-periculos al acțiunilor de conducere a mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică şi consecințele care pot surveni, intenționat, ignorând cerințele prevederilor art. 14 lit. a) al Regulamentului circulației rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357, din 13.05.2009, conform cărora: „Conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacţiei, de natură să-i afecteze capacitatea de conducere”, a condus mijlocul de transport de model „Skoda Octavia”, cu numărul de înmatriculare *****. Astfel, deplasându-se traseul M-5, km 99, în apropierea s. Mihăilenii Noi, r-nul Rîșcani, a fost stopat de angajații Direcției de Patrulare Nord a INSP, care, pentru confirmarea şi aprecierea stării de ebrietate, l-au supus testării alcoolscopice cu analizatorul „Drager”,

constatându-i o concentrație a vaporilor de alcool în aerul expirat de 1,04 mg/l, care potrivit art. 134/12 alin. (3) din Codul penal și a Hotărârii Guvernului RM nr. 296/2009 „Cu privire la aprobarea Regulamentului privind modul de testare alcoolscopică şi examinare medicală pentru stabilirea stării de ebrietate şi naturii ei”, constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Prin acțiunile sale intenționate, Darie Ruslan ***** a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264[1] alin. (1) din Codul penal (în vigoare la data comiterii infracțiunii): „*Conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat”.*

Nefiind de acord cu sentința Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani din 29.04.2026, *inculpatul Darie Ruslan prin intermediul poştei electronice şi poştei terestre* a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea integrală a cererii de recurs, casarea totală a sentinței nominalizate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi sentințe cu dispunerea achitării lui Darie Ruslan în procesul în care este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de articolul 264[1] alineat (1) din Codul penal. Expunerea prin constatarea şi pronunțarea motivată asupra circumstanțelor invocate de recurentul Darie Ruslan privind încălcarea drepturilor şi libertăților fundamentale ale recurentului Darie Ruslan, prin prisma articolului 6 al Convenţiei pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăților fundamentale şi articolului 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale.

În motivarea recursului declarat, inculpatul a indicat că instanța de fond a admis grave încălcări ale normelor de procedură penală și ale dreptului la un proces echitabil, care au influențat soluția pronunțată. Acesta susține că instanța a dispus neîntemeiat examinarea cauzei în lipsa sa, deși absența era justificată prin concediu medical ca urmare a unei fracturi la picior, iar apărarea a informat instanța că inculpatul dorește să participe la judecată. Potrivit recurentului, nu era incident niciunul dintre cazurile prevăzute de art. 321 Cod de procedură penală care ar fi permis examinarea cauzei în lipsa inculpatului, iar instanța nu a motivat această măsură și nici nu existau circumstanțe obiective care să impună continuarea judecății în lipsa sa.

Totodată, susține că instanța a respins neîntemeiat cererile apărării privind cercetarea nemijlocită a unor probe esențiale și privind excluderea unor probe pe care le consideră inadmisibile. În acest sens, arată că înregistrările video examinate în ședință proveneau de pe un CD-R care nu fusese recunoscut procesual drept corp delict sau mijloc material de probă și pentru care nu existau acte procedurale privind copierea datelor de pe telefonul mobil, verificarea autenticității acestora ori recunoașterea lor ca probă. Recurentul susține că instanța trebuia să dispună prezentarea telefonului mobil original al martorului *****, pe care se aflau înregistrările inițiale, întrucât pe CD existau doar secvențe parțiale, insuficiente

pentru verificarea respectării procedurii de testare alcoolscopică și a comunicării drepturilor procesuale. În opinia sa, refuzul instanței de a administra aceste probe și de a se pronunța asupra excepției de inadmisibilitate a afectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil.

De asemenea, susține că instanța a omis să se pronunțe asupra excepției privind inadmisibilitatea rezultatului analizei biologice a alcoolemiei. Recurentul invocă faptul că niciunul dintre polițiștii audiați nu a confirmat că a preluat și transportat probele biologice de la spital către instituția care a efectuat analiza, astfel încât nu a fost demonstrată continuitatea lanțului de custodie și autenticitatea probelor. În aceste condiții, apreciază că exista un dubiu rezonabil cu privire la proveniența și integritatea probelor biologice, iar instanța trebuia să le excludă din materialul probator.

La fel, conchide că instanța de fond a încălcat principiul egalității armelor și dreptul la apărare prin respingerea cererilor de administrare a probelor solicitate de apărare, inclusiv audierea suplimentară a martorului ***** și a medicului care a prelevat probele biologice.

De asemenea, susține că organele de urmărire penală care au efectuat cercetarea cauzei nu aveau competența legală prevăzută de art. 253 Cod de procedură penală, întrucât ofițerii de urmărire penală aparțineau Inspectoratului General al Poliției, persoană juridică distinctă de Ministerul Afacerilor Interne. În opinia recurentului, această pretinsă lipsă de competență atrage nulitatea actelor de urmărire penală și excluderea probelor administrate, iar instanța de fond a respins argumentele printr-o motivare generală, fără a analiza dispozițiile legale invocate.

La fel, conchide că a fost încălcat termenul legal pentru punerea sub învinuire, întrucât ordonanța de punere sub învinuire i-a fost adusă la cunoștință la aproximativ două luni de la emiterea acesteia, deși nu s-a sustras de la urmărirea penală și nu existau impedimente pentru citarea sa în termenul prevăzut de lege. Recurentul invocă faptul că, după expirarea termenului de 10 zile în care putea fi menținut în calitate de bănuit, calitatea sa procesuală a încetat de drept, astfel încât continuarea urmăririi penale și punerea ulterioară sub învinuire au fost nelegale.

Totodată, acesta susține că prin continuarea urmăririi penale după expirarea termenului legal i-a fost încălcat dreptul de a nu fi urmărit de două ori pentru aceeași faptă, garantat de art. 22 Cod de procedură penală și art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, precum și dreptul de a fi informat în termen rezonabil despre acuzația formulată împotriva sa, prevăzut de art. 6 din Convenție.

În continuare, susține că instanța de fond a inversat în mod nelegal sarcina probei, încălcând prezumția de nevinovăție și obligând, în fapt, apărarea să demonstreze nevinovăția. Acesta arată că instanța a calificat versiunea sa drept o apărare formală și neconfirmată, acordând din start o valoare probatorie superioară

probelor administrate de acuzare, cu încălcarea garanțiilor prevăzute de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, susține că instanța a respins în mod formal criticile privind competența agenților constatatori și legalitatea actelor primare de constatare, invocând faptul că polițistul care a efectuat principalele acte procedurale și-a atribuit în mod arbitrar calitatea de agent constatator, fără o dispoziție legală de repartizare a cauzei, iar actele de testare alcoolscopică și de prelevare a probelor biologice au fost efectuate fără comunicarea drepturilor procesuale și fără respectarea procedurilor prevăzute de Codul de procedură penală. Totodată, contestă legalitatea înregistrărilor video utilizate ca probă, susținând că acestea reprezintă copii, nu înregistrările originale, nu au fost administrate conform procedurii legale și nu pot constitui mijloace de probă admisibile.

Totodată, susține că instanța nu s-a pronunțat asupra unor argumente esențiale ale apărării, în special asupra neasigurări clare al probelor biologice și asupra imposibilității de a verifica dacă probele examinate aparțineau în mod efectiv inculpatului. În opinia recurentului, instanța s-a limitat la prezumarea legalității actelor întocmite de autorități, fără a răspunde criticilor concrete formulate de apărare, ceea ce echivalează cu încălcarea dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, acesta susține că instanța a respins în mod nejustificat declarațiile martorilor apărării, apreciindu-le ca fiind lipsite de credibilitate exclusiv în considerarea relației acestora cu inculpatul, în timp ce a acordat o credibilitate sporită declarațiilor martorilor acuzării, deși aceștia erau polițiști implicați în documentarea cauzei. Recurentul apreciază că această diferență de tratament a probelor denotă o apreciere selectivă și arbitrară a materialului probator.

În final, recurentul conchide că hotărârea primei instanțe este arbitrară, se întemeiază pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor și ignoră argumentele esențiale invocate de apărare. Acesta susține că sunt incidente motivele de casare prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, întrucât există temeiuri care exclud urmărirea penală sau impun încetarea procesului penal, iar soluția pronunțată a fost adoptată cu încălcarea drepturilor garantate de art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și de art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Procedura înștiințării legale în instanța de recurs a fost executată.

Potrivit prevederilor **art. 447 alin. (1) Cod procedură penală:** *„recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces”.*

Respectând principiul contradictorialității, instanța de recurs a fixat data examinării recursului și a dispus să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței. De la participanți careva referințe nu au parvenit.

Verificând argumentele aduse de recurent prin prisma prevederilor art. 444 Cod pr. penală, ce se referă la temeiurile de drept pentru recurs, în raport cu lucrările cauzei penale deduse judecății, Colegiul în corespundere cu prevederile art. 449 alin. (1) pct.1) lit. a) Cod pr. penală va dispune respingerea recursului ca fiind nefondat, păstrând neschimbată sentința instanței de fond.

În motivarea concluziei adoptate, Colegiul reține dispozițiile art. 448 alin. (1) Cod pr. penală, potrivit cărora *judecând recursul, instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosar și a oricăror probe noi prezentate instanței de recurs.*

Astfel, analizând materialele cauzei penale Colegiul reține, că în cadrul examinării ei, instanța de fond a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele producerii faptei prin prisma probelor administrate, dându-le o apreciere legală din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării, corect ajungând la concluzia vinovăției lui Darie Ruslan ***** în comiterea infracțiunii prevăzută de art. 264[1] alin. (1) Cod penal.

Or, deși în instanța de fond *inculpatul Darie Ruslan* a negat acuzațiile aduse în cadrul audierii, totuși, vinovăția lui și-a găsit deplină confirmare prin declarațiile *martorului *****,* care fiind audiat în instanța de fond a declarat că în jurul orei 02:00, a fost chemat de un coleg la locul unde fusese stopat un automobil Skoda pe traseul M-5, în apropierea satului Mihăilenii Noi. Ajuns la fața locului împreună cu colegul său Spânu Adrian, a aflat de la polițiștii din Bălți că Darie Ruslan era conducătorul autoturismului. A declarat că inculpatului i s-a propus să fie testat cu aparatul „Drager", însă acesta a refuzat inițial. Ulterior, după sosirea evacuatorului pentru ridicarea automobilului, Darie Ruslan a acceptat testarea, rezultatul fiind de 1,04 mg/l alcool în aerul expirat. A mai arătat că Darie Ruslan a fost transportat la spital pentru prelevarea probelor biologice, însă nu cunoaște dacă acestea au fost efectiv recoltate, întrucât documentarea cazului a fost continuată de colegul său, *****. A descris comportamentul inculpatului ca fiind uneori agresiv și specific unei persoane aflate în stare de ebrietate. Acesta era nemulțumit că a fost oprit, nu era de acord cu ridicarea autoturismului, a afirmat că va telefona unor persoane și a îngreunat desfășurarea documentării. De asemenea, martorul nu cunoaște dacă inculpatul a semnat actele întocmite și a estimat că documentarea cazului a durat aproximativ două – două ore și jumătate.

Declarațiile *martorilor ***** și* ***** sunt uniforme și confirmă că, în august 2024, Darie Ruslan a fost depistat conducând haotic un automobil pe traseul M-5, fiind singur în vehicul și prezentând semne evidente ale stării de ebrietate alcoolică. Ambii au declarat că inculpatului i-a fost propusă testarea alcoolscopică, iar ***** a precizat că, după un refuz inițial, acesta a acceptat testarea, rezultatul indicând o concentrație de alcool peste limita legală, precum și prelevarea

ulterioară a probelor biologice. Astfel, declarațiile celor doi martori se completează reciproc și confirmă că Darie Ruslan a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică.

La fel, Colegiul penal va reține relevante și declarațiile *martorilor ***** și *****,* care au relatat că, la data de 18 august 2024, în timpul unui raid INSP pe traseul M-5, au observat automobilul Skoda Octavia condus de Darie Ruslan, deplasându-se neuniform. La oprirea acestuia, martorii au constatat miros de alcool din cavitatea bucală și i-au propus efectuarea testării cu aparatul „Drager", însă inculpatul a încercat inițial să evite testarea, solicitând intervenția altui echipaj. Ulterior, după preluarea cazului de către colegii de poliție, Darie Ruslan a fost testat, rezultatul indicând 1,04 mg/l alcool în aerul expirat. Martorii au mai menționat că inculpatul manifesta un comportament schimbător și că era singur în automobil, fără pasageri sau persoane civile prezente la fața locului.

La fel, Colegiul penal va reține relevante și declarațiile *martorului* *****, care a relatat că, la data de 18 august 2024, aflându-se în serviciu în cadrul unui raid al INSP, a fost solicitat împreună cu colegul său ***** să intervină pe traseul M-5, unde fusese stopat un automobil condus de Darie Ruslan. A declarat că inculpatului i-a fost propusă testarea cu aparatul „Drager", însă acesta a refuzat inițial, încercând să evite efectuarea testării și solicitând intervenția altui echipaj. A menționat că a observat la inculpat semne de ebrietate și un miros puternic de alcool, iar ulterior cazul a fost preluat de echipajul din raionul Rîșcani. Totodată, martorul a precizat că nu a participat la documentarea ulterioară a cazului, nu a întocmit acte procesuale și nu a transportat probe biologice.

În acest context, Colegiul penal apreciază că declarațiile martorilor audiați în cauză se coroborează reciproc și sunt susținute de celelalte mijloace de probă administrate, neexistând contradicții esențiale de natură să pună la îndoială situația de fapt stabilită de instanța de fond.

Astfel, din ansamblul probator rezultă cu certitudine faptul că automobilul de model „Skoda Octavia", cu numărul de înmatriculare *****, era condus de către inculpatul Darie Ruslan ***** la momentul stopării de către angajații poliției, iar acesta se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Colegiul penal reține că declarațiile martorilor, care fiind angajați ai poliției – nu pot fi apreciate ca fiind lipsite de valoare probantă doar prin prisma calității acestora de persoane implicate în activitatea de constatare a faptei. Or, faptul că aceștia sunt agenți constatatori nu constituie un impediment legal pentru aprecierea declarațiilor lor ca mijloc de probă, acestea urmând a fi evaluate prin prisma criteriilor prevăzute de art. 101 Cod de procedură penală, în coroborare cu întreg materialul probator.

În speță, declarațiile martorilor se completează reciproc cu datele obiective rezultate din tichetul emis de analizatorul alcoolscopic „Drager" nr. 3545 din

18.08.2024, ora 03:07, potrivit căruia concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de către Darie Ruslan a constituit 1,04 mg/l, precum și cu rezultatele expertizei judiciare nr. 202406P0604 din 08.11.2024, prin care în proba de sânge prelevată de la inculpat a fost stabilită prezența alcoolului etilic în cantitate de 2,16 g/l.

Totodată, Colegiul penal constată că rezultatul expertizei genetice judiciare nr. 202405O299 din 25.11.2024 confirmă că probele biologice examinate provin de la aceeași persoană – Darie Ruslan *****, ceea ce înlătură orice dubiu rezonabil cu privire la apartenența probelor biologice examinate.

În acest context, Colegiul penal reține și practica constantă a Curții Supreme de Justiție, inclusiv constatările expuse în decizia nr. 1ra-42/23, potrivit cărora, pentru constatarea stării de ebrietate alcoolică, rezultatul testării efectuate cu analizatorul alcoolscopic de tip „Drager" constituie un mijloc de probă suficient, în condițiile în care acesta a fost obținut cu respectarea procedurii legale. Examinarea medicală și prelevarea probelor biologice reprezintă o modalitate suplimentară de verificare a stării de ebrietate, aplicabilă în special în situația în care conducătorul mijlocului de transport contestă rezultatul testării cu aparatul alcoolscopic.

Prin urmare, chiar în ipoteza în care asupra anumitor aspecte privind procedura de prelevare sau examinare a probei biologice ar exista obiecții, acestea nu sunt de natură să înlăture valoarea probatorie a tichetului emis de analizatorul alcoolscopic „Drager", în măsura în care acesta confirmă concentrația alcoolului în aerul expirat și se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză. În speță, rezultatul testării alcoolscopice este susținut atât de declarațiile martorilor, cât și de concluziile expertizelor judiciare, formând un ansamblu probator suficient pentru confirmarea stării de ebrietate alcoolică a inculpatului.

Cu referire la argumentele recurentului privind nulitatea actelor de urmărire penală ca urmare a pretinsei încălcări a termenului de menținere în calitate de bănuit, Colegiul penal le apreciază ca fiind nefondate.

Or, chiar dacă partea apărării invocă faptul că inculpatul ar fi fost deținut în calitate de bănuit peste termenul prevăzut de lege, o asemenea încălcare, prin natura sa, nu atrage nulitatea absolută a actelor de urmărire penală, ci reprezintă un caz de nulitate relativă, care urma a fi invocată în termenul prevăzut de art. 251 alin. (4) Cod de procedură penală, cel târziu până la terminarea urmăririi penale.

În acest sens, Colegiul reține practica constantă a Curții Supreme de Justiție 1ra-42/23, potrivit căreia încălcarea prevederilor referitoare la dobândirea calității de bănuit, durata acestei calități procesuale sau momentul punerii sub învinuire nu determină, în mod automat, nulitatea absolută a actelor procesuale efectuate în cauză. Partea care invocă o asemenea încălcare trebuie să demonstreze atât existența vătămării drepturilor sale procesuale, cât și respectarea termenului legal pentru invocarea nulității.

În speță, din materialele cauzei rezultă că inculpatul și apărătorul acestuia au avut posibilitatea efectivă de a formula obiecții și cereri în faza urmăririi penale, însă nu au invocat nulitatea actelor procesuale în termenul prevăzut de lege. Invocarea acestor pretinse încălcări doar în faza judecării cauzei nu poate conduce la excluderea probelor sau la casarea hotărârii atacate.

Totodată, referitor la criticile privind pretinsa nelegalitate a unor acte și mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale, Colegiul reține că inadmisibilitatea unei probe nu operează automat pentru orice neregularitate procedurală, ci doar în situația în care încălcarea constatată a afectat sau putea afecta autenticitatea informației obținute ori drepturile fundamentale ale participanților la proces. Or, recurentul nu a demonstrat în ce mod eventualele carențe formale invocate ar fi influențat autenticitatea, veridicitatea sau legalitatea probelor administrate și nici nu a indicat existența unei vătămări concrete a drepturilor sale procesuale. Prin urmare, aceste critici nu sunt de natură să conducă la excluderea probelor sau la concluzia netemeiniciei sentinței contestate.

Cu referire la argumentele recurentului privind nelegalitatea înregistrărilor video administrate în cauză, Colegiul penal constată că instanța de fond în mod corect a apreciat că acestea constituie mijloace tehnice de documentare a activității desfășurate de organele de poliție în spațiul public.

Înregistrările video nu reprezintă interceptări ale comunicărilor sau acțiuni speciale de investigații, ci reflectă activitatea de serviciu a angajaților poliției și împrejurările în care a fost stopat mijlocul de transport, fiind admisibile ca mijloace de probă în măsura în care sunt verificate prin coroborare cu celelalte probe administrate.

Colegiul penal reține că apărarea nu a prezentat date concrete care ar indica modificarea, alterarea sau falsificarea acestor înregistrări, iar simpla susținere că acestea reprezintă copii nu este suficientă pentru constatarea inadmisibilității lor.

Cu referire la argumentul recurentului privind pretinsa încălcare a dreptului la apărare prin examinarea cauzei în lipsa inculpatului, Colegiul penal îl apreciază ca fiind neîntemeiat. Or, instanța de fond a întreprins toate măsurile necesare pentru asigurarea exercitării efective a drepturilor procesuale ale inculpatului, acesta fiind înștiințat despre ședințele de judecată și beneficiind de asistența unui apărător.

Totodată, Colegiul reține că examinarea cauzei în lipsa inculpatului nu a fost determinată de o conduită a instanței de limitare a drepturilor acestuia, ci de necesitatea asigurării desfășurării procesului într-un termen rezonabil, având în vedere că pe parcursul examinării cauzei au avut loc 25 de ședințe de judecată, dintre care 14 au fost amânate la solicitarea inculpatului și a apărării sale. În aceste circumstanțe, instanța de fond, constatând că amânările repetate conduceau la tergiversarea examinării cauzei, a dispus continuarea judecării în lipsa inculpatului, cu respectarea garanțiilor procesuale și a dreptului acestuia la apărare prin

intermediul apărătorului ales. Prin urmare, nu poate fi reținută o încălcare a art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, întrucât inculpatului i-a fost asigurată posibilitatea reală de a-și prezenta poziția procesuală și de a beneficia de toate garanțiile unui proces echitabil.

În speță, recurentul nu a demonstrat existența unei vătămări efective a drepturilor sale procesuale, care să fi influențat soluția adoptată. Acesta a beneficiat de asistență juridică calificată, a avut posibilitatea de a formula cereri, obiecții și apărări, iar argumentele sale au fost examinate de instanța de fond.

Cu privire la criticile referitoare la respingerea cererilor apărării privind audierea unor martori suplimentari și administrarea unor probe, Colegiul penal reține că instanța de judecată are obligația de a aprecia utilitatea, pertinența și concludența fiecărei probe solicitate, iar respingerea unei cereri de administrare a probelor nu constituie, prin sine însăși, o încălcare a dreptului la apărare.

În cauza deferită justiției, instanța de fond a motivat soluțiile adoptate asupra cererilor formulate de apărare, iar recurentul nu a demonstrat că probele pretinse a fi administrate ar fi fost de natură să schimbe concluzia asupra existenței faptei sau asupra vinovăției inculpatului.

În ceea ce privește declarațiile martorilor apărării, Colegiul penal constată că instanța de fond le-a apreciat în mod corespunzător prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, analizând atât conținutul acestora, cât și raportarea lor la ansamblul probator.

Faptul că unii martori ai apărării se află în relații de rudenie sau apropiere cu inculpatul nu conduce automat la excluderea declarațiilor acestora, însă reprezintă un element care poate fi avut în vedere la aprecierea credibilității lor. În cauză, instanța a constatat în mod justificat că aceste declarații nu sunt suficiente pentru a răsturna concluziile rezultate din probele directe și coroborate ale acuzării.

Colegiul penal nu poate reține nici argumentele recurentului privind inversarea sarcinii probei. Or, instanța de fond nu a impus inculpatului obligația de a-și demonstra nevinovăția, ci a evaluat critic versiunea acestuia în raport cu probele administrate de acuzare, concluzionând că aceasta nu este susținută de elemente obiective.

În aceste circumstanțe, Colegiul apreciază că soluția de condamnare a inculpatului Darie Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (1) Cod penal pronunțată de instanța de fond este legală și întemeiată, fiind bazată pe un ansamblu probator suficient pentru a stabili vinovăția inculpatului dincolo de orice dubiu rezonabil, iar motivele invocate în recurs nu sunt de natură să conducă la casarea sentinței contestate.

Drept urmare, stabilind cu certitudine comiterea de către Darie Ruslan a infracțiunii prevăzută la art. 264^1 alin. (1) Cod penal, instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale a dat deplină eficacitate dispozițiilor art.

art. 61 și 75 Cod penal, ce se referă la scopul pe care îl urmărește, privind restabilirea echității sociale și corijarea celui vinovat, întru prevenirea săvârșirii de către el a altor fapte penale. Totodată, instanța a ținut cont și de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale cum sunt caracterul prejudiciabil a faptei penale, precum și datele referitor la personalitatea inculpatului, ce anterior nu a fost condamnat, considerând că reeducarea și corectarea lui fiind posibilă prin aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității în mărime de 240 /două sute patruzeci/ ore cu anularea dreptului de a conduce mijloace de transport.

Or, făcând parte din domeniul securității circulației rutiere și exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității și ordinii publice, componența de infracțiune prevăzută de art. 264[1] Cod penal, este îndreptată spre neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, întru excluderea urmărilor grave ce pot surveni ca rezultat al acestor acțiuni, ținându-se cont și de faptul, că la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol.

În baza celor sus expuse, conducându-se de art. 449 alin. (1) pct. (1) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Nord,-

D E C I D E:

Recursul **inculpatului Darie Ruslan,** declarat împotriva sentinței Judecătoriei Drochia sediul Rîșcani din 29.04.2026, pe cauza penală în privința lui **Darie Ruslan *****,** în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264/1 alin. (1) Cod penal, se respinge ca nefondat, sentință care se menține fără modificări.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecător: Judecători: